

lyste ministeren, at også dette spørgsmål havde været forelagt højesteret til udtalelse. I rettens udtalelse var der delte meninger om spørgsmålet, men ingen af dommerne havde udtalt sig imod, at dommerne navne fremtidig skal optages i dommen. Justitsministerens forslag gik ud på, at højesteretsdommernes enkeltvoteringer afgives i et lukket retsmøde, men derefter offentliggøres under navn derved, at de anføres i dommen i stedet for domsbegrundelsen efter de hidtil gældende regler.

Lovforslaget indeholdt endelig regler om *nordiske sagføreres møderet*. Denne del af forslaget fremsattes i tilslutning til Nordisk Råds forhandlinger om gennemførelse af nordiske statsborgeres retlige ligestilling. Efter de hidtil gældende regler kunne kun danske sagførere møde som sagførere eller forsvarere ved domstolene her i landet. Efter forslaget kan også sagførere fra de andre nordiske lande give møde for parter i danske domstole både i borgerlige sager og i straffesager, såfremt retten under hensyn til sagens karakter og øvrige omstændigheder finder det forsvarligt.

Ved 1. behandling udtalte *Edel Saunte* (S), at de ændringer i retsplejeloven, man gennemførte i 1932 om udvidet møderet for landsretssagførere i højesteret, kun kunne anses for midlertidige. Den ved retsplejeloven indførte mundtlige procedure var dengang endnu ikke helt gennemprøvet, og en række sagførere, der var vant til den skriftlige form, havde svært ved at tilpasse sig den mundtlige procedure. Principielt var procedureformen i landsret og højesteret nu af samme karakter, og efter hendes opfattelse burde den være lige omhyggelig og grundig i begge retter. Proceduren i landsretten kunne endog i visse henseender stille større krav til sagførerne, idet den umiddelbare bevisførelse i landsretten medfører, at sagføreren ofte uden forberedelse må tage hensyn til nye oplysninger, mens man ved tilrettelæggelsen af en højesteretsprocedure på forhånd er bekendt med det faktiske materiale. Hun fandt det ejendommeligt, at højesteret var modstander af prøvens afskaffelse. En landsretssagfører med 8 års praksis kunne jo procedere sine egne og sin fuldmægtigs sager for højesteret, og dette sker i 30 pct. af samtlige højesterets-sager, men en landsretssagfører kunne ikke i højesteret procedere en sag, som en kollega har procederet i landsretten. Om det var egne sager eller ej, kunne ikke være kriterium for egnethed til højesteretsprocedure. Hun fandt, at den hidtil gældende ordning var uheldig, idet højesteretssagførertitlen i praksis i manges øjne medfører særlige kvalifikationer også uden for proceduren, f. eks. på det forretningsmæssige område; dette var uheldigt af konkurrencemæssige grunde, også fordi sagførere nu om dage måtte specialisere sig og derfor ikke kunne dække hele sagførernes virksomhedsområde. Hun kunne ikke tro, at afskaffelse af prøven ville medføre en forøgelse af antallet af